

— Татко, вижъ каква чудна птичка хванахъ! — извика малкиятъ Койчо и вдигна нагоре дѣснатата си ржка, съ която стискаше една крилата душица, голѣма като врабче, съ червено коремче. Птичката цѣла треперѣше, разтваряше безпомощно крилца, опитваше се да отлети, ала Койчо я държеше здраво.

— Ти си ловецъ на птички, мое дете. Тази, която си хваналъ, се нарича червенушка. Какъ я хвана?

— Съ коритото бе, татко. Много е глупава. Подмамихъ я съ шепата трохи. Като я захлупи коритото — нѣмаше къде да шава. Пъхнѣхъ ржката си отдолу, пипнахъ я и отидохъ вкжши да я покажа на баба.

— Какво ти рече баба ти?

— Да пустнешъ на свобода туй клето пиле, или ще грабна тупалката! — Азъ не я послу-

шахъ. Отнесохъ птичката на балкона и я заключихъ въ клетката. Дадохъ ѝ шѣпа просени зърна — не яде. Налѣхъ ѝ водица въ една кафена чашка — не ще да пие. Заповѣдахъ ѝ да ми изпѣе една пѣсничка — мълчи. Много ме ядоса.

— Какво ще правишъ съ нея?

— Търся котака. Ще му я дамъ да закуси. Азъ ще си хвана друга птичка, която може хубаво да пѣе.

— Добре си намислилъ. Сега седни на колѣното ми да почакаме заедно стария разбойникъ — нашия котакъ. Той отиде въ градината да провѣри дали не е тупнало отъ гнѣздото на врабчето нѣкое голо птиче. Докато го чакаме, ще ти разкажа приказката за малкия Пѣйчо. Разказвалъ ли съмъ ти я други пѣть? . . . Тя е стара приказка. Нѣкога съмъ я чель въ моята чи-